

"Danfkeren"

et halvgulntellig Rygheds- og Oplysningssblad for det dansk Folk i Amerika.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

"Danfkeren" udgaar hver Tirsdag og Fredag. Pris pr. Maengang. De forenede Stater \$1.50. Ubladet \$2.00.

Bestilling, Retaling, Adressforandring og andet angaaende Bladet adresseres: DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

Redaktør: A. M. Andersen. Alle Bidrag til "Danfkeren" i Indhold: Haendlinger, Korrespondancer og Artikler af enhver Art, bedes adresseret: A. M. Andersen, Blair, Neb.

Entered at Blair Postoffice as second class matter.

Advertising Rates made known upon application.

I Tilfælde af Uregelmæssigheder ved Abonnementen bedes man skrive til den ledende Redaktør. Skulde det ikke hjælpe, bedes man henvende sig til "Danfkeren"s Kontor.

Naar Leserne henvender sig til Folk, der abonnerer i Bladet, enten for at lade dem abonnerer for at faa Oplysning om det averterende, bedes de altid omtale, at de saa Kvotienten mentet i dette Blad. Det vil vare til gen Bidg Rygte.

Der er Mennesker, som mener, at de unge maa saa deres "wild oats" (vild Gaaere); men baade de, som mener jaalebes, og de unge selv gaaer flugt i at mindes, at "hvad et Menneske faar, det skal han ogsaa haeste."

Naar Kristne bliver lige saa nidkære for at faa de rette Grænser sat for Kristi Rige, som de nu er bange for, at en fremmed Nation skal faa en Fod af deres Raad, saa vil der ske mærkelige Forandringer i Verdens Geografi. Men menneskelig Selviskhed er en Hindring for Missionærns Fremgang. "The Truth."

Den største Mand er den, som med uovervindelig Beslutning vælger det rette, som modstaar de værste Fristelser indenfor og udenfor, som bærer de tungeste Byrder frimodigt, som er rolig under Storm og uden Frygt under Modgang og Foragt, hvis Stolen paa Sandhed, paa Dyd, paa Gud aldrig svigter. — W. E. Channing.

United States Steel Corporation har ordret, at Arbejdet i dens Ja-brikker skal ordnes jaalebes, at Søndagsarbejde reduceres til et Minimum. Bladens Beretninger derom lader fortaas at næsten alt Arbejde med Undtagelse af Operationen af Ballast-Damen kan ophøre. — Chi. & N. W. Jernbane siges at have udstedt en lignende Ordre til at suspendere al Søndagsarbejde saa vidt muligt.

Betydningen af at læse god Litteratur fremgaar af følgende Tilfælde: Et ungt Menneske forbrød sig og blev kastet i Fængsel. Han var daarlig oplyst. Men i Fængslet fik han kun udelagt god Raesning. Han fik han ikke alene smag for god Litteratur, men han begyndte selv at skrive for et Blad, Fangerne udgav. Da han kom ud, begyndte han at skrive for et andet Blad, og det gjorde han saa godt, at Redaktøren næppe kunde tro, at han selv havde skrevet det. Nu er han Bladets bedste Reporter.

At opdrage Drengene, skriver John B. Richards, er en af Kirkeens største Problemer. Sammen med det kristne Sjæl maa den levere dette værdifulde Produkt. Det er ingen let Opgave, fordi vi ikke har at gøre med raat Materiale, der skal løbes igennem en Maskine. Drengene er i høj Grad livlige og aktive. De kan ikke behandles efter en vis viden-labelig Formel, som f. Eks. naar man laver Brød. Vi staar altid over for det uventede ved at danne disse Miniaturmennesker til Fremtidens Mand. Ingen ved, hvor de vil bryde ud næste Gang. Drengene har deres Drenges Forsættlinger om, hvad der er ret, og vi maa sympatisere med dem, om vi skal være i Stand til at gøre dem godt.

De 500 nye Holdere.

Et hvert Blad vil jo gerne have mange Holdere eller Abonnenter. Det har en dobbelt Grund.

For det første koster det meget at udgive et Blad, saa det maa have et ganske stort Antal Holdere, der som Indtægt skal svare til Udgiften.

Og derfor et Blad virkelig har et godt Maal at arbejde hen imod, saa vil det ogsaa af denne Grund gerne naa saa mange som muligt.

Disse Grunde for at ønske stor Udredelse har "Danfkeren" tilfælles med mange andre Tidsskrifter.

Men nu angaaende de 500 nye Holdere, som "Df." vil prøve at faa før Nytaar 1911 ønsker vi at gøre opmærksom paa, at det ikke er Redaktionen eller Forretningen, men Kirkefællesskabets A r s m o d e, der har tilset Opgaven.

Og det er henholdsvis til dem, der allerede holder Bladet, at samle de 500 nye Holdere. Der er vel heller ingen, der lettere kan gøre det.

Imidlertid har Opgaven Redaktionsens og Forretningens hjertelige Sympati.

Vi vil maaske have lidt af sigte af og til om den Sag, men i Dag kun een Tanke.

Naar Raadsmødet har henstillet det til Holberne at samle flere ny faa maa den Forestilling ligge bagved, at hele Holderkredsen eller Ræftekredsen er et Kompagni.

Og det er vist rigtig nok. Vore Interesser er fælles. Enighed gør stærk.

Det vilde være en vanskeligt Opgave for Forretningen eller Redaktionen alene at samle 500 ny Abonnenter, og ikke mindre vanskeligt vilde det være for den enkelte Holber.

Men kan vi være enige om det, saa er Opgaven ikke saa vanskeligt at løse.

Bølgeblink.

Det forekommer stundom, at flere Mænd har Gengangere, det vil sige, at der findes Mennesker, der lignede dem saa slaaende, at en Forveksling jævnlig finder Sted.

Nylig stod her i Bladet en Notits om Kongen af Englands "double", der nok til sidst selv troede sig at være den rigtige Konge — Kongetanken og -ligheden gif ham altfaa til Hovedet.

Noget ganske lignende tildrog sig for en Del Aar siden i København, hvor der var en Mand, der havde den mest forbløffende Lighed med Jaren af Rusland, altsaa den nuværende Jars Hader. Denne Kejser afslagede hver Sommer et længere Besøg i København hos sine Svigerforældre, og derved blev hans Stikfelse jo godt kendt af Folk i Byen.

Nu fikste det, at hans "Genganger" en skøn Dag blev hilst og hylbet og honoreret paa Gaden som den ægte Jar. Og han lod sig det saa vel "gefalde", at han lod Folk blive i deres Fæsttagelse, ligesom han jævnlig sjatte Gæstgæfter af samme Slags. Og Stakkelt til sidst blev Raaden ogsaa ham forvær: hos troende omfider at være den veritable Gæstgæfter over alle Rusere.

Men nu er vi ved Punktet, hvor til denne Indledning fører.

I 7. Hefte af "Danke i Amerika" findes to Portrætter, der viser en fast og utrolig Lighed med tvende naaekundige Mænd.

Side 279 er et Portræt af Jakob Godtfred Godtfredsen. Og det ligner i den Grad John Ruskins Billede, at naar man viser det frem for intelligente Amerikanere, idet man samtidig skjuler Navnet, vil de paa eens Spørgsmaal straks svare: "That, why, that's Ruskin, of course!" — Dette siges af Erfaring.

Side 337 er der et Portræt af Post. S. J. Pedersen. Og holder man det ved Siden af den russiske Grev de Wittes Billede, vilde man tro, det er samme Person.

Svovrødt der var Person-Lighed i disse to Tilfælde, kan jeg ikke afgøre. Men Portræt-Ligheden synes mig at være overordentlig.

Alderen mellem 15 og 20 er den mest skæbningsangste for Mennesket. Forskellig for de forskellige Gemyttere, naturligvis. Men for alle i større og mindre Grad en Gæse- og

Rasetid. Og i dette forholdsvis korte Tidrum lægges i en Forstand Grundten til den senere Udvikling. Det er Lufinder, som i den Alder er henvist alene til deres egen Kraft og Karakterstyrke, idet de ingen har, som forstaaer dem, eller som, naar det behøves, kunde holde paa dem. Derfor er der saa mange Lufinder, som i den Periode lider hemmeligt Skibbrud, og i hvis Eksistens alle-rede før Trediveerne saa mange Dragstumper bliver kendelige. — Store Gerning at redde en ung Sjæl!

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Muligheden af Planeten Mars' Beboelighed er der adskillige Lærde, som har de allerlyseste Udlysninger. Og lad det lige saa godt siges her, at denne Tanke ikke i fjerneste Maade kan virke hindrende eller hæmmende paa Kristentroen. Der er nemlig mange enfoldig-oprigtige Kristne, som be- trægter al Tale om den Sag, som den pureste Ugudelighed. Dog ganske med Urette.

Nogle Lærde har troet at kunne se et helt, stort, kunstigt Kanalsystem paa den fjerne Klobe. De har det hele forklaret og benævnt. Senere har andre Astronomer, som raadede over en endnu kraftigere Riffert, bestemt hævedet, at der i det ingen Kanal findes paa Mars, og ingen Atmosfære og derfor intet Liv.

Gen af dem, der tror paa Kanalerne, har begejstret udtalt, at det sikkert snart vilde lykkes os at kunne sende Signaler til Mars og at faa Signaler derfra — og jaalebes op- naa en gensidig Forstaaelse, udeuts- le Tanke og Ideer osv. Naar bare det lykkes os at fæle det første svage Glimtsignal deroppe, saa er Opgaven løst, udtalte han.

Men det kunde vist endda være et Spørgsmaal. Set, at der virkelig findes levende Væsener deroppe! Set, at vi kunde se deres Signaler! Hvor- dan skulde nogen gætte, hvad Men- ningen var dermed?

Thi tag et Eksempel. De ag- gypiske Hieroglyf-Skrifttegn paa de gamle Monumenter kunde ingen tyde eller gætte sig til før man fandt den kostbare Nofette-Sten, som gav Nøglen til hine hemmelighedsfulde Skriftegn. Og de var jo dog Signaler fra Væsener som vi selv, under samme fossile Forhold som vi.

Kejser og Pæde.

Nogle Ytringer, Kejser Wilhelm for mlige fremsætte om Bibelen i en Samtale med den lutheriske Generalsuperintendent Stolte, har vakt Forundring hos en Del af Præsiden. Det er imidlertid en gammel kendt Sag, at den tyske Kejser har bekræftiget sig meget med Bibelen — i sin Tid benyttede han jo efter Sigende en Overtællelse af en af Bils. Becks Bostiller til de Gudstjenester, han under sine Rejser lod holde om Bord paa Keiserflokten.

Doerfor Generalsuperintendent Stolte udtalte han bl. a. følgende: "Jeg læser meget i Bibelen. Den ligger altid paa Bordet ved Siden af min Seng, og jeg har i den under- streget de Steder, som har forekom- met mig at være de vigtigste. Jeg kan ikke fortaas, at der er saa mange Mennesker, som aldrig bekræftiger sig med Guds Ord. Alse, der læser Evangeliet, vil dog deri finde den jævne paa Oplevelse byggede Sand- hed. Spørkede vilde det forvigtigt ellers have været muligt for Kristen- dommen at paatræffe Verden det Braeg, den har gjort. Bibelen er for mig en Rilde, af hvilken jeg ser Kraft og Vns under Engsternes Tider, og til den søger jeg hen for at finde Trøst. Jeg føler mig over- bevist om, at mange fra Gud fra- faldne Mennesker i vor Tid atter gennem Livet vil naa frem til Troen, og at mange søler Længsel efter Gud. Det er det skønne og gladelige ved den kristne Kirke, at man i den kan søge Mod og Begejstring, naar under Livets Tilfælfelser opstaaer Gethemanantanker hos Mennesket, og det falder det vanskeligt at sige: Ste- lte min, men din Villie."

Doerfor Generalsuperintendent Stolte udtalte han bl. a. følgende: "Jeg læser meget i Bibelen. Den ligger altid paa Bordet ved Siden af min Seng, og jeg har i den under- streget de Steder, som har forekom- met mig at være de vigtigste. Jeg kan ikke fortaas, at der er saa mange Mennesker, som aldrig bekræftiger sig med Guds Ord. Alse, der læser Evangeliet, vil dog deri finde den jævne paa Oplevelse byggede Sand- hed. Spørkede vilde det forvigtigt ellers have været muligt for Kristen- dommen at paatræffe Verden det Braeg, den har gjort. Bibelen er for mig en Rilde, af hvilken jeg ser Kraft og Vns under Engsternes Tider, og til den søger jeg hen for at finde Trøst. Jeg føler mig over- bevist om, at mange fra Gud fra- faldne Mennesker i vor Tid atter gennem Livet vil naa frem til Troen, og at mange søler Længsel efter Gud. Det er det skønne og gladelige ved den kristne Kirke, at man i den kan søge Mod og Begejstring, naar under Livets Tilfælfelser opstaaer Gethemanantanker hos Mennesket, og det falder det vanskeligt at sige: Ste- lte min, men din Villie."

Doerfor Generalsuperintendent Stolte udtalte han bl. a. følgende: "Jeg læser meget i Bibelen. Den ligger altid paa Bordet ved Siden af min Seng, og jeg har i den under- streget de Steder, som har forekom- met mig at være de vigtigste. Jeg kan ikke fortaas, at der er saa mange Mennesker, som aldrig bekræftiger sig med Guds Ord. Alse, der læser Evangeliet, vil dog deri finde den jævne paa Oplevelse byggede Sand- hed. Spørkede vilde det forvigtigt ellers have været muligt for Kristen- dommen at paatræffe Verden det Braeg, den har gjort. Bibelen er for mig en Rilde, af hvilken jeg ser Kraft og Vns under Engsternes Tider, og til den søger jeg hen for at finde Trøst. Jeg føler mig over- bevist om, at mange fra Gud fra- faldne Mennesker i vor Tid atter gennem Livet vil naa frem til Troen, og at mange søler Længsel efter Gud. Det er det skønne og gladelige ved den kristne Kirke, at man i den kan søge Mod og Begejstring, naar under Livets Tilfælfelser opstaaer Gethemanantanker hos Mennesket, og det falder det vanskeligt at sige: Ste- lte min, men din Villie."

Doerfor Generalsuperintendent Stolte udtalte han bl. a. følgende: "Jeg læser meget i Bibelen. Den ligger altid paa Bordet ved Siden af min Seng, og jeg har i den under- streget de Steder, som har forekom- met mig at være de vigtigste. Jeg kan ikke fortaas, at der er saa mange Mennesker, som aldrig bekræftiger sig med Guds Ord. Alse, der læser Evangeliet, vil dog deri finde den jævne paa Oplevelse byggede Sand- hed. Spørkede vilde det forvigtigt ellers have været muligt for Kristen- dommen at paatræffe Verden det Braeg, den har gjort. Bibelen er for mig en Rilde, af hvilken jeg ser Kraft og Vns under Engsternes Tider, og til den søger jeg hen for at finde Trøst. Jeg føler mig over- bevist om, at mange fra Gud fra- faldne Mennesker i vor Tid atter gennem Livet vil naa frem til Troen, og at mange søler Længsel efter Gud. Det er det skønne og gladelige ved den kristne Kirke, at man i den kan søge Mod og Begejstring, naar under Livets Tilfælfelser opstaaer Gethemanantanker hos Mennesket, og det falder det vanskeligt at sige: Ste- lte min, men din Villie."

Doerfor Generalsuperintendent Stolte udtalte han bl. a. følgende: "Jeg læser meget i Bibelen. Den ligger altid paa Bordet ved Siden af min Seng, og jeg har i den under- streget de Steder, som har forekom- met mig at være de vigtigste. Jeg kan ikke fortaas, at der er saa mange Mennesker, som aldrig bekræftiger sig med Guds Ord. Alse, der læser Evangeliet, vil dog deri finde den jævne paa Oplevelse byggede Sand- hed. Spørkede vilde det forvigtigt ellers have været muligt for Kristen- dommen at paatræffe Verden det Braeg, den har gjort. Bibelen er for mig en Rilde, af hvilken jeg ser Kraft og Vns under Engsternes Tider, og til den søger jeg hen for at finde Trøst. Jeg føler mig over- bevist om, at mange fra Gud fra- faldne Mennesker i vor Tid atter gennem Livet vil naa frem til Troen, og at mange søler Længsel efter Gud. Det er det skønne og gladelige ved den kristne Kirke, at man i den kan søge Mod og Begejstring, naar under Livets Tilfælfelser opstaaer Gethemanantanker hos Mennesket, og det falder det vanskeligt at sige: Ste- lte min, men din Villie."

"Jeg forærer," angives kejseren at have sagt, "fortrinsvis Bibelen bort til Katolikker."

"Nylige Volks-Zeitung" citerer kejserens Ytring under Overtællingen: "Kejseren som Bibelfolportør" og sjerer til: "Denne Historie maa være Oprind. Kejseren maa jo vide, at det er forbudt Katolikkerne at læse den lutheriske Bibel, som der her alene kan være Tale om."

Man har særlig fra konservativ Side paa alle Maader søgt at drage kejseren ind i Encyklika-Striden.

Det konservative Parti i Tyskland er jo i en ikke ringe Forlegenhed — hvilket ogsaa kom tydeligt frem ved den store Protestforanstaltning i Cirkus Busch forleden — idet det paa den ene Side er politisk allieret med det katolske Centrum, paa den anden Side staar som Repræsentant for en stor Del af Protestanterne.

Det konservative "Richtsbot" paa- staar, at kejseren skal have udtalt, at Encyklika-Striden ikke burde drages ned i den politiske Sfære, men ene og alene være et konfessionelt Spørgsmaal, der intet har at gøre med Politik.

Om kejser Wilhelm ikke har ud- talt sig jaalebes, vilde det konser- vative Parti i hvert Fald ønske, at han havde udtalt sig i denne Retning. At haade kejseren og det tyske Folk som Hælsed meget vil have været en Fornæelse af "Kulturkampen" er rimeligt nok.

Kejseren nærer sikkert med Hensyn til dette Spørgsmaal endnu de samme Ansuelser, som han udtalte kort efter sin Tronbestigelse ved Aabning- en af den tyske Rigsdag:

"Jeg er glad ved at lægge Mærke til, at den kristelige Lovgivning har ordnet Statens Forhold til Katolik- kerne og deres religiøse Overhovet paa en Maade, der kan tilfredsstille begge Parter. Jeg skal gøre mit bedste for at bevare den religiøse Fred."

Kejseren har imidlertid ikke nogen let Stilling som protestantisk Kæmper over et Rige indenfor hvis Grænser, der findes over 20 Millioner Katolik- ker.

Og han ønsker aabenbart helst, at Paven skal udlade at faste sig i Brande som den sidste Encyklika.

Sladder.

Der er ingen Sjæl, der flyver saa højt Som Præsten med sine Unger. Der er ingen Ting, der stærer saa drøjt Som onde Menneskers Tunger.

Vi har vist følt Sandheden af de to sidste Linier i det gamle Ord. Mere eller mindre har vi alle været inde under den Giftstrøm, vi kalder Sladder, og vi har været frugtet under den Hjelpelessness, man vil- kaarligt søler, fordi vi er under den smilende Ondskab, som Sladderen er. Vi vil tage haandfast paa det, da glider det ligesom bort imellemfing- rene paa os, dette: "Den sagde" og "den havde sagt" og "det var da nu Meningens med det" osv. Og saa vokser det opad og højer det nedad, og man søler ingen Trang til et haandfast Grev, men straks ligesom gemmer det sig igen, som det onde altid gemmer sig for Dagslyst.

Sladder — i det store og i det smaa — begynder altid med Mistil- lid. Man begynder med at formode onde Handlinger. Man vil forringe, hvad der er fremragende, man vil drage Manglerne frem, og saa søler man Rainsstrangen: at "slaa ned". Vi er alle saa tilbøjelige til at bedømme et Menneske efter den Dom, andre sælder over ham, men det er en mudret Rilde at søle af Vil vi virkelig lære et Menneske at kende, da skal vi gøre det gennem den Dom, han sælder over andre. Der kommer nemlig Menneskets sande Natur frem. Jo ældre vi bliver, jo mere forsigtige bliver vi med at dømme andre. Vi søler nemlig, at der er saa meget af andre Skin. Ofte skjuler Sladder sig under en Masse af Dyd og Fromhed, medens et rigtig varmt Hjerte kan faa bag et koldt Ydre. Manende og alvorligt staar her for os Ordet: "Dømmer ikke!" Lad os frigøre os for den Aræds, der slaar Tiden ihjel med at dømme andre bag deres Ryg, og lad os være for- sigtige og have en mild Udtydning paa rede Maad, naar der skal dømmes. Det er altid saa skønt, naar Effertiben viser, at den milde Ud- tydning var den rette. Hvor man-

gen Gang har vi ikke fiddet med Emil paa Læben, naar Sladderens giftige Pil har vandret gennem Stuen, og vi har glemt den dybe Sorg, det har bragt de Mennesker, der kom ind under Sladderens. Der er i Grunden meget lidt Forfæls- paa Bagbælske og Sladder. Bagbæls- sen affylder den giftige Pil bag min Ryg, og Sladderen tager Pilen op og trykker den med et venligt Emil i mit Bryst. Mange mener, at det er Venstabsstjeneste. Nej og tusinde Gange nej. Det er langt smukkere af Vennen gennem sit Venstabs gan- ske simvlet at afgive Bevis for, at Folks Bagbælske ikke har paavir- ket ham. Jeg kender mange gode Sjæl, hvor man ligefrem ikke taal- ler, at der tales ilde om fraværende. Det er de Sjæl, der bygger op. Sid vi havde flere af dem. Egentlig bur- de jo ethvert dannet Menneske tage sin Hat og gaa, naar der tales ilde om en fraværende Kvinde. Men saa maa det ogsaa stilles som en uvæger- lig Fordring til os, at vi ikke tror paa Sladder om vore Venner. Jæ- rer et alvorligt Menneske en alvor- lig Klage over vore Venner, saa maa vi forde, at Klagen søres i hans Hærværelse. Vi trænger netop som Mennesker saa haardt til Sandhed her, for der brister jo saa meget for os gennem Tiden. Misundelse tæn- der Gnist i den enes Hje, og Smaa- lighed ødelægger den medfødsede God- hed i den andens. Vi trænger til at bevare Troen paa Menneskeværket. Og den vælger den gode Del, den vælger Tro til Mennesker.

Det er vist følt Sandheden af de to sidste Linier i det gamle Ord. Mere eller mindre har vi alle været inde under den Giftstrøm, vi kalder Sladder, og vi har været frugtet under den Hjelpelessness, man vil- kaarligt søler, fordi vi er under den smilende Ondskab, som Sladderen er. Vi vil tage haandfast paa det, da glider det ligesom bort imellemfing- rene paa os, dette: "Den sagde" og "den havde sagt" og "det var da nu Meningens med det" osv. Og saa vokser det opad og højer det nedad, og man søler ingen Trang til et haandfast Grev, men straks ligesom gemmer det sig igen, som det onde altid gemmer sig for Dagslyst.

Sladder — i det store og i det smaa — begynder altid med Mistil- lid. Man begynder med at formode onde Handlinger. Man vil forringe, hvad der er fremragende, man vil drage Manglerne frem, og saa søler man Rainsstrangen: at "slaa ned". Vi er alle saa tilbøjelige til at bedømme et Menneske efter den Dom, andre sælder over ham, men det er en mudret Rilde at søle af Vil vi virkelig lære et Menneske at kende, da skal vi gøre det gennem den Dom, han sælder over andre. Der kommer nemlig Menneskets sande Natur frem. Jo ældre vi bliver, jo mere forsigtige bliver vi med at dømme andre. Vi søler nemlig, at der er saa meget af andre Skin. Ofte skjuler Sladder sig under en Masse af Dyd og Fromhed, medens et rigtig varmt Hjerte kan faa bag et koldt Ydre. Manende og alvorligt staar her for os Ordet: "Dømmer ikke!" Lad os frigøre os for den Aræds, der slaar Tiden ihjel med at dømme andre bag deres Ryg, og lad os være for- sigtige og have en mild Udtydning paa rede Maad, naar der skal dømmes. Det er altid saa skønt, naar Effertiben viser, at den milde Ud- tydning var den rette. Hvor man-

Færdig til Arbejde i Jubilæumsdagen.

- 1 Altsaa Begyndelsesdagen den 10. Juli i Forbindelse med vore Hjemmesgedstjenester.
2 Subskriptionsbøger er nu om- sendt til alle Menighederne.
3 Præsterne, haaber vi, vil søgere forklare Sagens store Betydning Agenten selv lede Subskriptions- arbejdet eller udpege en dertil skiftet Mand i hver enkelt Me- nighed.
4 Lad os nu alle tage fat — gamle og unge, rige og fattige efter Evne og med Glæde.
5 "Gud vil det" — "Vi kan det" — Midlerne, vi ejer, har Her- ren givet os.
6 Lad os give Herren et stort Tak- offer for Kærlighedsbrevet, Kri- stus bragte paa Korset.
7 Tjener Herren med Glæde og saa i denne for vort Kirkefæl- lings saa vigtige Sag.
8 Altsaa — Subskriptionen er bindende, naar de \$15,000 naas; men Maalet, vi tilsligter ved Subskriptionen, er \$25,000.
9 Danske Mænd og Kvinder, lad os nu een Gang fuldt ud løfte i Hjel.
10 Lad den 10. Juli blive en stor Mærke- og Opmuntringsdag i Jubilæumsdagen.
11 Guds Folk, bed, at Sagen maa lykkes.
12 Thi Kristi Kærlighed tvinger os.

Herved være Sagen Gud befalet og Arbejdet lagt hen til vor Offer- villighed.

I Broderlighed,

G. B. Christianesen.

Jubilæumsdagen.

En god Begyndelse. Fra 73 Præ- steren er der til dato indløst Svær og Sværet er \$124.00. Paa Grund af min Fraværelse næste Søndag, den 10. Juli, sub- skriberede vi her hos os til Jubi- læumsdagen sin sidste Spænd og fuldsatte Arbejdet den 4. Juli. Med inderlig Tak til Herren og Opmuntring til Søstermenighederne kan vi med Glæde meddele, at vi naaede Sværet \$710.00. En Ven sagde: "Hvad nu alle Menighederne og Venner ud over hele Linien maa slaa Følge med os, saa skal vi, nok naa Maalet."

Det var med Glæde, at Vennerne herude tegnede sig for Jubilæums- dagen.

Det er vort Haab, at Subskriptio- nen nu maa tages op med Glæde i Juli Maaned i alle Menighederne. G. B. C.

Royal, Iowa.

Det, der denne Gang skal med- deles, "Df."s Læser fra denne Plads er et Sørgbudskab. Det vil sikkert blive vanskeligt for Past. Sø- hols mange Venner ud over Sam- fundet at tro, at hans unge, stærke Søn Valdemar er død; men det er dog alligevel saa.

Valdemar A. N. Sesholm var født i Waupaca, Wis., d. 16. Juni 1879, hvor han henlevede sin Barndoms- tid, saa vel som noget af sin Ung- domstid. I 1897 drog han med sine Forældre til Luck, Wis., hvor han ogsaa er vel kendt. 5 Aar senere kom han til disse Egne, hvor saa den sidste Del af hans Liv vandt hen. Valdemar har været baade paa Elk Horn og Blair Skole, hvorfra mange vil mindes ham. Efter at ha- ve faaet en god Uddannelse og be- skæftiget sig med forskellige Ting slog han sig til Ro her og blev Køb- mand. I Hjør Horaar købte han til- liggende sin Svoger Val. N. Persids en "General Store" her i Royal. Alt gif godt, og ingen anede, det skulde saa saa brat en Ende. Valde- mar var ung og af et stærkt Hel- bred: hans Fremtid-Udsigter var lyse, men d. 20. Juni blev han he- stigt syg af Blindtarmsbetændelse. Den 24. Juni døde han, kl. 10.45 fmd. Opbudskaftet overtraffede os alle, ogsaa hans Moder, der paa den Tid, for sit Helbreds Skuld, var i Nebraska. Men det gladelige ved det alt sammen er, at hvad der for os var et Tab blev for ham en Vin- ding thi han havde lyst til at vandre herfra og være med Herren, thi det var faare meget bedre. Ud af en lykkelig Families Sted og Ven- nekreds blev han bortreven; han vandt, vi tabte. Ved Begravelsen, som fandt Sted Søndag d. 26. Juni, var der samlet et meget stort Følge, saa Kirken laant fra kunde rumme alle. Der blev talt af Præ- sterne Th. N. Persild, N. P. Sø- rensen og hans Hader. Derefter blev Valdemars Lig ført til Svener Kirke, saa Vennerne der ogsaa saa den afdøde. Han ligger nu begravet paa Svener Kirkegaard ved Siden af en lille Datter. Han var i 1905 bleven gift med Pigen Margrethe Tveberken fra Svener, der nu som Enke med 2 smaa Børn begraever Tabet af en god Husbond og Hader. Herren gav, Herren tog, Herrens Naabn være lobet.

Gud velsigne Valdemars Minde! N. P. Sørensen.

Religionsfrihed i Spanien.

I den nærmeste Fremtid vil Spa- nien — ifølge "Times" — gøre et betydningsfuldt Skridt fremad i Retning af Religionsfrihed. Det har hidtil i en Narrække væ- ret de protestantiske Samfund strengt forbudt offentligt at bekendtgøre deres Gudstjenester.

Nu vil der blive udstedt en kong-elig Forordning, der vil sætte den kongelige Forordning af 1876 i Kraft igen og give de protestantiske Kirker Tilladelse til at kundgøre Gudstjenester ved Kundgørelser paa selve Kirken og Befendtgørelser i Bladene.

Saa ubetydeligt dette Frem- skridt end synes, kan det dog blive af stor Betydning for Evangeliet i det formørkede Land, idet det giver Evangeliet Fortyn- delse en vis officiel Anerkendelse, saa Forsølgelserne fra Kiedners Dage næppe vil kunne gentage sig.

Den Indrømmelse, den spanske Konge har gjort overfor de ewange- liske i Spanien har ganske natu- rlig vaft Bæstolens Mishaq.

Den pavelige Nuntius har sendt den spanske Regering en Protestnote mod den Frihed, der her er indrøm- met Kke-Katolikkerne.

Denne Protestnote er etter bleven modt med energisk Protest fra de spanske Liberales Side.